

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie zażalenia na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 25 stycznia 2015 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie o czyn z art. 177 § 1 k.k. po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 maja 2016 r.,
inicjatywy przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w L. z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt IX Kp [...],

postanowił:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. wystąpił z inicjatywą przekazania innemu sądowi równorzędnemu sprawy dotyczącej rozpoznania zażalenia D. Ć. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 25 stycznia 2015 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie wypadku drogowego mającego miejsce w dniu 26 października 2015 r. w L. w rejonie skrzyżowania ulic A., W. i Ł., uzasadniając ją względami dobra wymiaru sprawiedliwości. W pisemnych motywach wskazał, że zdarzenie to odbyło się z udziałem T. P., który był osobą kierującą pojazdem. T. P. pełni obowiązki sędziego Sądu Rejonowego w L., wobec czego zachodzi sytuacja, w której dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby organem rozstrzygającym w kwestii prawidłowości tego orzeczenia pozostawał inny równorzędny sąd. W sytuacji bowiem procedowania przez sąd właściwy miejscowo mogą w odczuciu społecznym zachodzić obawy co do braku warunków do obiektywnego procedowania przez sędziów, z którymi T. P. łączą relacje zawodowe i koleżeńskie.

Z tych względów dobro wymiaru sprawiedliwości postrzegane jako potrzeba właściwego kształtowania społecznego przekonania o bezstronności sądów przemawia za skorzystaniem w tej sprawie z instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Postulat Sądu występującego zasługiwał na uwzględnienie.

Jako że art. 37 k.p.k. stanowi przypadek właściwości z delegacji o charakterze nadzwyczajnym, w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie tego przepisu uzasadniają jedynie szczególnie ważne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Należy je wiązać między innymi z wystąpieniem w realiach konkretnej sprawy takich okoliczności, które mogłyby determinować społeczne przekonanie, choćby mylne, o braku warunków do obiektywnego procedowania przez sąd właściwy miejscowo.

Przedstawiona przez Sąd występujący o przekazanie sprawy argumentacja dostatecznie wykazała, że owe wyjątkowe okoliczności w sposób realny w niniejszej sprawie wystąpiły. Osobą biorącą udział w zdarzeniu, co do którego zaskarżonym postanowieniem umorzono śledztwo w sprawie o czyn z art. 177 § 1 k.k., jest T. P. sprawujący urząd sędziego Sądu właściwego do rozpoznania środka odwoławczego wniesionego od tego postanowienia. Powyższa okoliczność mogłaby determinować powstanie w opinii publicznej wątpliwości co do zdolności wydania przez ten Sąd orzeczenia opartego tylko i wyłącznie na merytorycznych względach, skoro orzekających w nim sędziów łączy z sędzią T. P. stosunki służbowe i koleżeńskie. Rozpoznanie środka odwoławczego przez Sąd Rejonowy w L., przy wystąpieniu opisanych powyżej okoliczności, skutkowałoby niewątpliwie narażeniem prestiżu wymiaru sprawiedliwości, co uzasadniało przekazanie na podstawie art. 37 k.p.k. sprawy innemu Sądowi równorzędnemu - Sądowi Rejonowemu w W., położonemu na obszarze Apelacji [...].

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.